

Справжній шанс перетворити трагедію на магію, катастрофу — на надію. Зрештою, думаю, що саме тому я це роблю.

Думаю, що це через надію.

Через п'ять хвилин я вже на телефоні зі своїм агентом.

Через ніч ми робимо пропозицію.

Через вічність я благаю, благаю, молюся, щоб це не стало найбільшою помилкою в моєму житті. Помилка чи ні, але я це роблю.

Я знаходжу шлях назад, до них.

Надія перемагає.

РОЗДІЛ 1

— Люсі! Твоя собака виблювала фалоімітатор!

Я різко сідаю. Голос Алісси супроводжує цокіт давно нестрижених собачих кігтів по дерев'яній підлозі та грюкання вхідних дверей. Я кліпаю, поки її слова доходять до мене. «Що?». Схопившись на ноги, йду коридором до вітальні, де знаходжу свою найкращу подругу в стривоженому стані.

— Фалоімітатор?

Дві мої валлійські коргі, Лаймова Булочка і Лимонна Меренга, досліджують нові володіння, поки Алісса помітно пересмикується і плюхається на диван.

— Це не мій.

— Ну й не мій.

— Не знаю, Люсі, але мені здалося, що на задньому сидінні Кікі проводила обряд екзорцизму. От лишень замість диявола вивергала фалоімітатор. — Алісса тягнеться до своєї оверсайзної сумочки й дістає пластиковий пакет із доказами. Вивернувши шию, щоб не дивитись, вона тримає пакет відкритим, видаючи складні блювотні звуки.

Я з жахом зазираю всередину. Та усвідомивши, що це насправді, відпружуюся.

— Лісс, це банановий контейнер.

— Перепрошую? — Вона повертає до мене здивоване обличчя. — Звучить непристойно. Розкажи більше.

Я сміюся.

— Я зберігаю в них банани, щоб не чорніли. Це не секс-іграшка.

— Відстій.

Лаймова Булочка, скорочено Кікі, шкутильгає на своїх коротеньких лапках і падає коло моїх ніг. Вона трохи погладшала завдяки всім тим не надто дієтичним найдкам, які мама роками кидала їй під стіл; а от Лимонка вибагливіша у виборі ласощів. Алісса перевезла моїх собак до нового будинку, поки я кермувала вантажівкою і заносила меблі з дядьком Деном. Подруга дуже допомогла мені в переході до нового життя.

— Отож, це нове місце, га? — Алісса розпушує коротке біляве волосся й обводить скромне приміщення схвальним поглядом. — Ідеально для тебе. Ненавиджу, що ти тепер за сорок хвилин їзди від мене, але ти ж і далі грати-меш у винному барі щоп'ятниці, правда?

Я сідаю поруч з нею на кремовий диван і киваю.

— Так. Якщо зможу знайти роботу з підходящим графіком.

Переїзд був першою частиною.

Друга частина — знайти роботу, яка покриє мої рахунки та витрати на життя.

Будинок я оплатила готівкою завдяки спадку від бабусі Мейбл, а машину мені подарували батьки чотири роки тому. Однак в мене ще залишаються податки, бензин, комунальні послуги, їжа та всі інші витрати, які йдуть у парі зі свободою і незалежністю. Хоч у мене ще залишилося трохи грошей від спадку, я хочу знайти таку роботу, щоб мати щомісяця невеликі заощадження, які зможу відкладати на навчання в коледжі.

Крок за кроком.

— Ну, думаю, це чудово, — похвальноється Алісса. — Тут є огорожений двір для собак і досить місця для твого неминучого приймака-коханця. І не будемо применшувати переваги прибудованого гаража.

У мене скручує живіт.

Гараж буде для зберігання речей.

Я не користуватимусь гаражем.

Відкашлявшись, я підхоплююсь з дивана й поправляю волосся.

— Приймак-коханець. Ти жартівниця.

— *Неминучий*, — торочить вона.

Усе, що можу, — це похитати головою, ухиляючись від продовження цієї теми. Я усвідомлюю, що не потвора, і здатна визнати це.

Але я також трохи невротичка.

Химерна, трохи дивна і, як дехто може сказати, аж *надто* життерадісна.

Я — хороша людина, так; добра й щедра, але чоловіки не обов'язково хочуть стрибнути в ліжко до незграбної жінки, яка ніколи не стуляє рота. Це не сексуально.

Я достатньо свідома цього і готова визнати.

Я живу опосередковано через Аліссу, й мені цього досить.

Після того, як я проводжу подрузі детальну екскурсію, ми влаштуємося з пляшкою вина посеред моїх розкиданих меблів, з собаками на колінах і веселими балачками. Це приємний перший вечір, який стане ще кращим, коли я зможу увійти до знайомої спальні та віднайти священні реліквії, які, як я знаю, чекають на мене.

Через кілька годин я проводжаю Аліссу, а потім поспішаю вузьким коридором до кімнати, яка була колись оббита лавандовим мереживом. Тепер вона сіра — сіра і тьмяна, — і я не можу дочекатися, щоб прикрасити її з любов'ю із допомогою пензля.

Моє серце підстрибує, коли я сідаю, схрестивши ноги, на підлозі спальні поруч із ліжком.

На підлозі її спальні.

Перш ніж встигаю влаштуватися зручніше, мій телефон дзенькає із задньої кишені, ніби маленький попереджувальний дзвіночок, який просить мене залишити минуле в минулому.

Але вже запізно.

Запізно відтоді, як я взяла телефон, набрала свою агентку і сказала їй, що знайшла будинок своїх снів. І кошмарів іноді, але переважно це був будинок нової мрії.

Так, вона здивувалася, хоч і не знала, наскільки дивним насправді було моє рішення. Я не сказала їй, що виросла зовсім поруч, у волошково-синьому двоповерховому будиночку. Не згадала, що ця нерухомість у 140 м² була майже моїм другим домом упродовж восьми неймовірних років.

І я ніколи не зізнавалася, як мені кортіло побачити, чи в таємній схованці Емми все ще зберігається колекція давно втрачених скарбів.

Відірвавши увагу від мостин, я витягаю телефон і дивлюся на екран. Це моя мати. Шок.

Мама: *Люсіль Енн Гоуп.*

Я: *Повне ім'я непрактичне в текстовій формі, мамо.*

Мама: *Просто уяви, що ти чуєш зловісну модуляцію в моєму тоні.*

Я: *Добре. Я вже боюся. Що сталося?*

Мама: *Я сумую за тобою.*

Я усміхаюся, посылаючи їй фонтанчик сердечок і плаксиві емоджі, а тоді відкладаю телефон на кришку найближчої коробки.

У двадцять два роки я виїхала з батьківського дому.

Свого часу проблеми зі здоров'ям розбили мої мрії про те, щоб з тихого передмістя Мілвокі поїхати вчитися на

піснярку до Берклі, потім смерть батька завадила знайти роботу на повний день через важке горе й самотність мами; і от нарешті я вирішила спробувати смак незалежності. Важко було залишати маму, а їй, напевно, ще важче. Ми завжди були близькими, особливо після смерті тата. Але ми обидві знали, що час мені розправити крила й залишити гніздо.

Я просто ніколи не уявляла, що моє гніздо буде тут.

Повернення до початків.

Я зітхаю, відкинувшись назад і підклавши під голову долоні. Дивлюся на стелю, де колись були десятки флуоресцентних наклейок і гігантський плакат групи *One Direction*. Це та сама стеля, втупившись в яку я засинала упродовж восьми років наших пригод і спільних ночівель. Ми напихалися желейками *Sour Patch Kids* — я збирала всі зелені, а Емма тягала червоні — і писали пісні, приречені так і залишитись лише нашими сподіваннями, записаними нотами на папері.

Я роблю великий ковток, вино лиш посилює збудження, що нуртує у мене в крові, знову сідаю. Потім розбираю трухляві мостини: цвяхи випадають, тріски розлітаються довкола разом із рештою моїх застережень.

Тремтячи всім тілом, вдивляюся всередину.

І один за одним витягую їх.

Щоденник Емми з обкладинкою, замальованою різнокольоровими маркерами і заліпленою облізлими наклейками.

Розсипані нотні аркуші.

Старий кларнет Кела.

Кел, Кел, мій Кел.

Очі затуманюються при вигляді любого інструменту, і я проводжу по ньому кінчиками пальців, розмірковуючи,

як він міг сховатися під дошками й чи він досі грає. Посередині інструмента є тріщина, вона замазана клеєм, отже Емма мала намір повернути кларнет до життя.

Вона завжди була клеєм.

Вона завжди була *нашим* клеєм.

Я беру щоденника в руки, він тремтить разом із ними; сльози несамохіть пощипують очі й затуманюють зір. Минуло багато часу відтоді, як я чула голос Емми, але знаю, що він промовлятиме до мене, голосно й чітко, коли читатиму ці записи. Здається, я навіть почула його, коли на екрані мого телефону вигулькнула маленька червона іконка з будиночком, що спрямувала моє життя у нове русло.

Відклавши поки що щоденник, копірсаюся далі й натрапляю на маленьку фотографію, сховану серед дорогоцінних реліквій.

Мені перехоплює дихання.

На світліні ми, моя пригодницька компанія, і я ніколи раніше не бачила це фото.

Емма, я і Кел обіймаємо одне одного за плечі, наші усмішки зіткані з недоторканної радості. Ніч темна, світлячки такі ж яскраві, як і світло, що випромінюють наші обличчя. Кел обвиває рукою мою шийку й міцно пристискає до себе, ніби мені ніколи не судилося піти.

З другого боку в мене Емма, мало не лягає від сміху.

Я згадую цей момент.

Батько Кела й Емми вигукнув: «*Готові?*».

Ми були не готові, та він однаково зробив фото.

Потім він питав нас знову, і знову, і знову, поки ми мало не повалилися одне на одного, перетворившись на купу неподібного гиготіння й кувікання.

Ми ніколи не були готові.

Ми були за своєю натурою завжди готові.

Я торкаюся пальцем фотографії, обводжу обличчя, які живуть тільки в моїй пам'яті вже майже десять років.
Де ти, Келлахане Бішоп? Куди ти пішов?

Він може бути зараз зовсім іншою людиною. Кимось новим, кого я навряд чи впізнаю, але мені доводиться чіплятися за надію, що хлопець, якого я любила, все ще є десь там.

Надія.

Надія — ось чому я тут — зрештою, це моє прізвище; вона у моїй крові.

Але, я припускаю, проблема з надією така, що це лише почуття, а почуття — швидкоплинні. Імена вічні, але почуття не тривають вічно.

І ми теж.

Я знаю лише, що хочу використати час, який мені залишився, щоб надолужити втрачене.

Я знаю, тепер... Мені треба його знайти.

Мені треба знайти свого давнього друга.